

Osoren je bil danes Dragar in s hčerjo niti ni govoril. Ko pa sta bila z ženo samá, potegnil je pismo iz žepa in ga ji prebral.

Dragarica obledí, ker se je bala za hčer. Mislila je že, kakó bi jo zagovarjala.

»Pa ji ne povej, da sem dobil to pismo. Omožiti jo moramo pa takoj, da pozabi tega lovca.«

»Najbolje bode; omoži naj se précej!« potrdi Dragarica, začudena, da ni mož takó hud, kakor je mislila. Tega sevé ni vedela, da je že prebil notranjo nevihto.

(Dalje prihodnjič.)

Brez besed.

Pomlad. — Glej, drobna cvetica
Priklila iz solnčnih je tal!
Pomlad. — Glej, drobna pesem
Poganja mi v srci kal!

Čemú li poslavljaj tebe,
Cvetica na solnčnih bi tleh?
Vesela takó se mi vidiš
Zemljé utelešen nasmeh!

Čemú li, pesem, za tebe
Besede zlagal bi v red?
Iskrena takó se mi vidiš
Sèn duše, sèn živ, brez besed!

A. Funtek.

Luč.

Lučica brlí na mizi —
Skoro mi ugasne;
Duh pa moj se brzo dviga
V rajske kraje jasne.

Ni mu treba zemske luči,
Vzor mu rajski sveti:
To je pač ljubezen moja,
Ki velí bedeti!

Davorinov.

